

VI. РАБОТ. Икономии ще ни правятъ на нашъ гръбъ... Ехъ, нѣма ли и ние да ги впрегнемъ единъ пътъ... да ги видя азъ, какъ се вдига ось, тонъ и половина, съ дванайсетъ души... Да видимъ тогава чии крака ще се счупятъ. — Не си внимавалъ — казва — и за това си го счупилъ. Не съмъ внимавалъ ли? О-ооо, да видя азъ тогава!...

I. РАБОТ. Стига бе момчета, сами на белята въ уста-та влизате.

IV. РАБОТ. А така сме цѣфнали.

/влиза Сираковъ/

СИРАКОВЪ. Много пѣкъ болни днеска.

I. РАБОТ. Всеки по нѣщо си има, г-нъ Сираковъ. Азъ т... таквовъ... за очитѣ.

СИРАКОВЪ. Не можахте да разберете, брей, не можахте. Сега сме въ форсъ мажоръ — единъ като липсва, цѣлата работя куца.

VI. РАБОТ. Ти да не искашъ на носилка да ни носятъ въ фабrikата?

СИРАКОВЪ. За тебе не казвамъ. /къмъ втория работъ/ Ти пѣкъ защо си дошелъ?

II. РАБОТ. Азъ си знамъ защо. Не ме закачай, че както ми е причернело... Мене свѣсть ми се вие, а той взелъ да ме разпитва. Азъ си знамъ защо...

III. РАБОТ. Ти, по-добре, си иди и не се бъркай, Никой отъ добро не идва тука. Какво, ще ни плашишъ съ директора ли? Казвай на когото си искашъ, но не ни закачай.

СИРАКОВЪ. /омекналъ/ Отъ добро не разбирате, та човѣкъ да ви продума. Кой ви закача? Все искате, като началство човѣкъ да се отнася съ васъ. А само за надници плачете. ~~Не може~~